పట్టెడు మెతుకులు

"పట్టెడన్నం పెట్టు తల్లీ!'

మిట్టమధ్యాహ్నంవేళ వాకిట్లో ఉరుము ఉరిమింది.

భోజనం ముగించి ఆ ఉరుముకోసమే వేచివున్నట్లు వసారాలో కుర్చీలో కూర్చునివున్న రాయప్పలో చలనం కలిగింది.

వాడేనా?....

నిలువునా కాలిపోయిన చింతమొద్దులావున్న ఆరడుగుల విగ్రః దిష్టిబొమ్మను తలపింపజేసే తెల్లగుమ్మడికాయంత తల, గాజుగోళా మిడిగుడ్లు, ముంతమామిడికాయలాంటి ముక్కు. లావుపాటి పెదవు భయంకరమైన పిచ్చినవ్వు. మాసిన గడ్డం, చింపిరిజుట్టు. మొలచుట్టూ బట్ట ...వాడే! బలికి సిద్ధం చేసిన దున్నపోతులా వున్నాడు! వెధవ! నాథ్‌కు వెళ్ల రాదూ! ఒక్కసారికి ఇద్దరేసి యాత్రికులను మోస్తూ వేన సంపాదించుకోవచ్చు! చట్టి చేతబట్టుకొని ఊరిమీదపడ్డాడు. సోమరిపోతు సొమ్ముతిని ఒళ్ళు పెంచుకోటానికి—కాలు సొట్టా, కన్ను సొట్టా' భి కుండవలసిన యోగ్యత ఒక్కటైనా వుందా? పోనీ, ఆ నిలబడే నాణ్య అడిగే తీరులో కాసంత వినయమైనా ఏడిపిందా? బిచ్చగాళ్ళకంతా త ప్రతినిధి అయినట్లు నిటారుగా నిలబడి, వీడి తాత సొమ్మేదో యిచ్చిపెట్టి ధారాళంగా అడుగుతాడు-పొగరుబోతు వెధవ!

ఎన్నిసార్లు తిట్టి. తరిమినా—వాడు రావడం మానుకోడు. పూటకు వస్తూనే వుంటాడు. రానీ! తన దగ్గరా వీడి మొండితనం?

రాయప్ప వాలుకుర్చీలో ఆసీనుడై వుండగా, వీడు అన్నం పెట్టిం
పోగలడా?

'అయ్య వద్దంటుంటే, అమ్మ ఎలా పెడుతుందనుకున్నావురా
నాగన్నా? అన్నంలేదు, ఆవకాయా లేదు. పోపో!' అంటూ—ఆ యిం
తన అధికృతను ప్రదర్శించే హుందాతనంతో కసరి కొట్టాడు రాయప్ప.

ముష్టివాడు అంతకన్నా హుందాగా అక్కడినుండి కదిలి, ప
యింటి ముందరికి వెళ్ళాడు.

రిటైర్డు ఆఫీసరు రాయప్ప వాలు కుర్చీలో వాలి, గంటల త
ఆలోచిస్తూ ఏకాంతంగా గడపడమనే అభ్యాసం ప్రారంభించి యిప్ప
మూడు నెలలు కావస్తున్నది. అంతకుముందు ఆలోచించడానికి అతనికి
కాళం వుండేదికాదు. అతని చేయి మేజామీది బెల్లును ఘల్లుమనిపిస్తూ,
ఫైళ్ళలో గరగరలాడుతూనో వుండేది. అతని నోరు బంట్రోతులమీద, గు
మాస్తాలమీద, రెవిన్యూ ఉద్యోగులమీద అస్త్రపరంపరలను కురిపిస్తు
వుండేది. ఆ అలవాటును మానుకోలేని రాయప్ప—ఈ మూడు మాసాల
ఇంటి ఛాయలకు వచ్చే కుక్కలమీద చేయి చేసుకోవడంతోను ముష్టి
మీద నోరుచేసుకోవటంతోను సరిపెట్టుకో గలిగాడు.

అతను వాలుకుర్చీలో గడపడం ప్రారంభించిన తొలి రోజుల్లో ఆ
ఆలోచనలకు ఒక లంగరంటూ లేకుండా వుండేది. ఆ ఆలోచనా భ్రమణ
ఒక కేంద్ర విషయమంటూ లభించడానికి ఎన్నో రోజులు పట్టలేదు.

రాయప్ప నిద్ర లేచినదే తడవుగా కాలకృత్యాలు ముగించుకుని,
హారం పుచ్చుకుని, కాఫీ సేవించి, చుట్ట కాల్చుతూ వసారాలో—
కుర్చీలో కూర్చుంటాడు. తెరమీది సినిమా బొమ్మల్లా నిమిష నిమిష
వీధిలో నడయాడుతూ కనిపించే ముష్టివాళ్లు రాయప్ప ఆలోచనల్ని తమ
కేంద్రీకరించుకో గలిగారు.

అతడి సిద్ధాంతం ప్రకారం ప్రపంచంలో మూడు రకాల మ
ఉన్నారు. ఒకడు అత్యాశాపూరితుడు, మరొకడు అత్యాశలేనివాడు, సో

పోతుకానివాడు. ఇంకొకడు పట్టి సోమరిపోతు. గడనకోసమే క
వెచ్చించే అత్యాశాపరుడు తిండి తినడమనే వృధా కాలయాపన చేం
అతడు కష్టపడీ, తినలేకపోతున్నాడు. సోమరితనమూ, అత్యాశాలేనివా
పడుతున్నాడు. తింటున్నాడు. కానీ, ఈ మూడోవాడు—సోమరిపోతు
పడడు; హాయిగా తింటున్నాడు. ఈ ముష్టివాళ్ళంతా సోమరిపోతులు।

కంటబడిన ముష్టివాళ్ళ నందరినీ శ్రద్ధగా పరిశీలించడం,
గూర్చి ఆలోచిస్తూ వుండడం—రాయప్పకు ముఖ్యవ్యాసంగమైపో
ఈ మూడు మాసాల్లో—ప్రపంచంలో ఎన్ని భాషలున్నాయో, అన్ని
ముష్టివాళ్ళను అతను చూశాడు. ఒకడి వేషానికీ, మరొకడి వేషానికీ
పోలికే లేదు. ఆ లేకపోవడమనేది బహుశా ఆ వృత్తిలోని ప్రధాన స
కావచ్చు।

ఒకడు కోతి నాడిస్తూ వస్తాడు. ఒకడు ఎలుగుబంటుతో
ఒకడు నెత్తిన గంగమ్మ తల్లిని మోసుకుని వస్తాడు. ఒకడు గరుడ
పట్టుకుని గంట వాయించుకుంటూ వస్తాడు. ఒకడు కాషాయగుడ్డలు త
కుని వస్తాడు. ఒకడు మూర్ఛరోగినంటూ మెడలో పెద్ద రాగిరేకు
దీసుకుని వస్తాడు. ప్రపంచంలో రేడియోలన్నీ పని చేయనట్లు, తాన
ప్రపంచానికిక వేరు గతి లేదన్నట్లు—ఒకడు గొంతెత్తి పా
వస్తాడు. వీళ్ళందరూ సోమరిపోతులుగాక, మరెవరు?

వీళ్ళతోబాటుగా అప్పుడప్పుడు కుంటివాళ్లు, గ్రుడ్డివాళ్లకూడా
తారసపడకపోలేదు. వారిమీదకూడా అతనికి ఈషణ్మాత్రమైనా సా
లేదు. వాళ్లు కుంటివాళ్ళుగా, గ్రుడ్డివాళ్ళుగా నటిస్తున్నారనీ—
ఆ అంగవైకల్యం నిజమే ఐతే, సుఖ జీవనం కోసం తమకుతావే
పూర్వకంగా ఆ అంగవైకల్యాన్ని కలుగజేసుకుని వుంటారనీ
అనుమానం. వాళ్ళు వికలాంగులుకారు। మోసగాళ్ళు। ప్రభుత్వం వీళ
పట్టి బానిసలుగాచేసి, జాతీయాభివృద్ధి కార్యకలాపాలకు వినియోగించు
దేశం బాగుపడిపోదూ?

వారిపట్ల రాయప్పకున్న ఏహ్యభావం, ద్వేషం యినుమడించ వారి వినయ విధేయతారహిత ప్రవర్తనకూడ కారణమే। తాను (రిటైరు ల్దారుకదా?....ఏ మాత్రం జంకుగొంకులు లేక తనకు ఎట్టఎదుట విటా విలబడి, బిచ్చం పెట్టించుకుకోవడం జన్మహక్కులా కేక పెట్టడ మర్యాద?....పోనీ, తాను వెళ్ళమంటే ఒక్కమాటతో వెళ్ళిపోవాలి ఎంతకూ కదలక ఒకటికి పదిసార్లు గీపెడితే, దాన్నేమనాలి? తల బి కదూ?

అందుకే, ముష్టివాడన్నవాడు ఈ యింటి దరిదాపులకైనా రాకూ వస్తే—'రాయప్పగారున్నారు। జాగ్రత్త।'...ఈ ఆరుఖండాలూ ఒకే ఇ పోతే బాగుండును. అప్పుడు ఆ యింటి వసారాలో వాలు కుర్చీ తుక్కుర్చుని, ఈ ముష్టివాళ్ళందరి ఆట కట్టించవచ్చును।

విలువునా కాలిపోయిన చింతమొద్దులావున్న ఆ ఆరడుగుల ఎ బిచ్చగాణ్ణి చూస్తే అరికాలిమంట నెత్తికెక్కుతుంది రాయప్పకు. పరమశత్రువెవడైనా వుంటే, ఒక్క రాయప్పే।ఆయన వుండగా వాడు ఒ పూటైనా అన్నం పెట్టించుకోలేడు. రాయప్ప ఊహలో—వాడొక ముష్టి సంస్థ। వాళ్ల సోమరితనానికి అచ్చుబొమ్మ।

అప్పుడప్పుడూ అతని అంతరాత్మ అతని ఈ స్థిరాభిప్రాయ భిన్నంగా ఆలోచించడంకూడా కద్దు. వీళ్లలో చాలామంది సోమరిపోతు —మిగిలినవాళ్లు గత్యంతరం లేక ముష్టివాళ్లైన వాళ్లు. కొందరు రో తులు. కొందరు వికలాంగులు. కొందరు దుర్బలులు. వాళ్లు ముష్టెత్త టానికి వారి దౌర్భాగ్యమో, దారిద్ర్యమో కారణమై వుండాలి. ఆ దు మానవుడికిగాక మరే ప్రాణికి ప్రాప్తిస్తుంది?

రాయప్ప వాళ్లను చూచినప్పుడల్లా తన సౌభాగ్యాన్ని మననం కునేవాడు. తన కూతురు ఒకానొక ఉన్నతకుటుంబంలో కోడలు. కొడుకు హైదరాబాదులో ఉన్నతోద్యోగం చేస్తున్నాడు. తాను అతి

రూకుడు. వారిమీద ఒళ అడియాసగా పరిణమించే రోజుకూడా రావచ్చును. ఒకవైపు ఉద్యోగం చేస్తూనే—తన భావిజీవితానికి రక్షణ చేకూర్చుకోగలి గాడు తాను. ఉండటానికి యిప్పుడీ మేడ వుంది. బ్రతుకు గడుపుకోడానికి నెలనెలా పెన్షన్ వస్తుంది. కొండంత అండగా బ్యాంకులో పాతిక వేల రూపా యల రొక్కం వుంది. ఇది చాలు. తనకా దురవస్థ ఏదో ప్రాప్తించటానికి అవకాశం గోరంతైనా లేదు.

....ఈ విధమైన ఆలోచనలతో వాలుకుర్చీలో మూడు మాసాలు గడి పాడు రాయప్ప.

* * *

వేళకు తింటూ, వాలుకుర్చీలో వాలి సదా ఒకే రకమైన ఆలోచనల్ని నెమరువేసుకుంటూ వుండడమనే జీవన సరళిపట్ల ఒకింత వెగటు పొడ సూపింది రాయప్పలో.

తనకు ఉల్లాసం కావాలి, కాలక్షేపంలో కొత్తదనాన్ని వెతుక్కోవాలి. రాయప్ప ఆ సాయంకాలం అలా వాహ్యాళి వెళ్ళి రావాలనుకున్నాడు.

ఇల్లాలు అందించిన కాఫీ త్రాగి, ముఖం కడుక్కున్నాడు రాయప్ప. చొక్కా తొడుక్కుని ఊతకర్ర చేతబట్టుకుని బయలుదేరాడు. విలాసంగా కర్ర ఊపుకుంటూ, ఎదురుపడిన పరిచితుల నమస్కారాలను చిరునవ్వుతో అందుకుంటూ ఊరిబయటకు చేరుకున్నాడు. తెల్లమబ్బుల నీలాకాశంతో, పచ్చని పొలాలతో, పిట్టల పాటలతో, చల్లని మలయసమీరంతో సాయం కాలపు ప్రశాంతతో ఆహ్లాదకరంగా వున్నది ప్రకృతి. సాయంత్రపు శోభను యిలా ఏకాంతంగా అనుభవించడం తనకు కొత్తగాను, ఆనందదాయకంగాను వుంది. తాను తాసీల్దారుగా వున్న రోజుల్లో తనకీ అవకాశం వుండేదికాదు. మనుషులు తనను ఏకాంతంగా వుండనిచ్చేవారు కారు.

రాయప్పకు నడక ఉల్లాసజనకంగా వుంది.

అతను నడుస్తూన్న కాలిబాటను ఆనుకుని చిన్నగుట్ట ఒకటుంది. ఆ గుట్టమీదికి నడిచివెళ్లడం కష్టమనిపించలేదతనికి. ఎక్కడైనా కొంతసేపు కూర్చోవాలనిపించింది. కొండరాళ్ల నడుమ ఒక అనువైన చోటు చూసుకుని కూర్చున్నాడు. కొండమీద కొన్ని గజాల దూరంలో పాడుబడిపోయిన చిన్న దేవాలయం కనిపిస్తున్నది. గుట్టంతా ఎర్రటి మట్టితోను, చిన్నచిన్న గులకరాళ్ళతోను, పెద్ద పెద్ద బండలతోను, రకరకాల ముళ్ల పొదలతోను కప్పబడివుంది. గుట్టపై నుంచీ చూస్తూంటే—ఊరంతా ఒక పెద్ద బొమ్మల కొలువులా కనిపిస్తున్నది.

ఎప్పుడూ లేనిది ఈనాడు యింతదూరం నడిచి వచ్చినందుకు కాబోలు. రాయప్ప పొట్టలో ఆకలి మెదిలింది. తాను చివరిసారిగా కచ్చేరీమెట్లు దిగిన నాటినుంచీ గంటగంటకు ఆకలి అతన్ని పరామర్శిస్తూనే వుంది. ఆ రోజుల్లో భోజనాన్ని గురించి కూడా తానెప్పుడూ ఆలోచించేవాడు కాదు. సోమరితనానికీ, ఆకలికీ వున్నంత సాన్నిహిత్యం మరిదేనికీ వుండదేమో! ...తాను యింటికి తిరిగి వెళ్ళేసరికి వంట పూర్తయి వుంటుంది. వెళ్లగానే పీటమీద కూర్చోవచ్చును!

రాయప్ప మనోభ్రమరం భోజనంచుట్టూ పరిభ్రమిస్తూన్న సమయంలో —అతని ముఖం—కొంత దూరానవున్న శిథిలాలయాభిముఖమై వున్నది. గుడిలో నుండి హఠాత్తుగా బయటికి వచ్చిన ఒక మానవాకారం ముళ్ళ పొదల మధ్యగా కనిపించిందతనికి. రాయప్ప సంశయపూరిత వీక్షణాలతో ఆ ఆకారాన్ని పరకాయించి చూశాడు. ఎవరది?....వాడేనా? ...ఔను! ... వాడే! చింతమొద్దు! బిచ్చగాళ్ళ ప్రతినిధి!

రాయప్పకెందుకో భయంవేసింది. తన ఆధిక్యత ఈ సమయంలో పనికిరానిదిగా అనిపించింది. ఈ ముష్టివాడికి తనపట్ల ఎటువంటి అభిప్రాయం వుంటుంది?....సందేహంలేదు....వీడికెవడైనా శత్రువు వుంటే, ఆ శత్రువు తాను తప్ప మరొకరయి వుండరు. వీడికి భిక్షం వేయనీయలేదు తాను. అంతే కాదు కసిరికొట్టాడు. తిట్టిపోశాడు. ఆ సందర్భాలలో

ను అవధులు లేనంతటి వాక్స్వాతంత్ర్యాన్ని వినియోగించుకున్నాడు. న ప్రవర్తన వీడి మనస్సులో ఎటువంటి ముద్రవేసి వుంటుంది?....రాయప్ప యం రెండంతలైంది.

తన యింటిలో తానుండగా—ఎన్నయినా అనగలడు, ఏమయినా యగలడు. అది స్థానబలిమి! ఇక్కడ తాను జలాశయం వీడివచ్చిన మొసలి ంటివాడు. ఈ ముష్టివాడు తనని చూస్తే, తనదారిన తాను పోతాడా!.... మో!....తిడతాడా?....కొట్టకుండా తిట్టినా ఫరవాలేదు. కొడతాడా?....గోయి సి పాతిపెట్టకుండా, కొట్టిపంపినా ఫరవాలేదు. రాయప్ప భయం మూడంత ంది.

ఈ గుట్టమీద—పొదలచాటున—బండలచాటున వీడు ఏమి చేయా నుకున్నా, నిర్విఘ్నంగా,నిరాటంకంగా చేయగలడు. తాను వీడి దృష్టిలోపడే ేపున ఇక్కడినుండి వెళ్ళిపోవాలి. గుట్టక్రింది కాలిబాటను చేరుకోగలిగినా 'లు. బ్రతికిపోవచ్చు.

ఆ భయంకరుడి కంటబడకుండా క్రిందికి వెళ్ళిపోయే ప్రయత్నం ారంభించబోతుండగా—వాడు రాకూడని దిశగానే రాసాగాడు. ఇక 'యప్ప భయం కొలతకందనిదైపోయింది. తానిక తప్పించుకుపోయే అవ 'శం లేదు. వాడి కంటబడకుండా దాగుకోవడం తప్ప గత్యంతరమూ దు.

కూర్చునివున్న రాయప్ప లేచాడు. అయితే నిలబడలేదు. పొంచివుండి ట్టలుపట్టే వాడి భంగిమ అది. రాయప్ప నాలుగైదడుగులు వెనక్కిప్రాకాడు. క పెద్ద కొండరాతిని చాటుచేసుకున్నాడు....వాడు వస్తున్నాడు! తనని ాశాడా?....అతడు మరికొన్ని అడుగులు వెనక్కు వేశాడు. గోడలకు మల్లే ట్ట నిలువుగావున్న రెండు బండలమధ్యకు వచ్చాడు. ఒక్క క్షణం శ్వాస సుకుని, బండచాటునుండి తొంగిచూశాడు. వాడు వస్తున్నాడు! రాయప్ప ంరి రెండడుగులు వెనక్కి నడిచాడు. మూడో అడుగుకి నేల అందలేదు.

* * *

రాయప్పకు నడుము పట్టేసింది. ఎడమకాలు బెణికింది. కుడిమోకా దొక్కుపోయింది. మూలుగుతూ చిన్నగా లేచి నిలబడ్డాడు. తాను ఒక ర గోతిలో పడిపోయాడు! రాతిగోడ నానుకుని నిలబడి చేయి పైకెత్తాడతన అంచు అందలేదు. మూరెడెత్తు పైకి గెంతగలిగితే, అంచును అందిపట్టు వచ్చు?

ముష్టివాడు ఊహలో మెదిలాడు. వస్తున్న మూలుగును దిగమ్రి గాడు రాయప్ప. తన మూలుగు వాడు వింటే యింకేమైనా వుందా? బోనుల చిక్కుకున్న ఎలుకను బోనుతోబాటుగా నీళ్ళల్లో ముంచినట్లు తయారవుతుం తన స్థితి.

నిశ్శబ్దంగా, నిశ్చలంగా అరగంట గడిపాడు రాయప్ప. ఆకు అ డినా, పిట్ట కూతపెట్టినా అదిరి పడుతున్నాడు. ముష్టివాడు తనని చూడకుం వుంటే ఫరవాలేదు. చూచివుంటే, ఇక ఏం జరుగుతుంది?....తనకోసం వా పరిసరాలంతా వెతుకుతూ వుంటాడా?

భయవిహ్వలమైన ఈ ఊహలతోనే రాయప్ప గోతిని పరిశీలిం సాగాడు. అదొక రాతి దొన. లోతు సుమారు తొమ్మిదడుగులుండవచ్చు. దొ మూడు వైపులా అట్టడుగునుండి రాయి పైకిలేచి పైకప్పులా వాలివుంది.తా ఏవైపునుండి పైకి ఎగబ్రాకినా, నాలుగో వైపునుండే బయటపడాలి.

సంధ్య అంతరించిపోతున్నది. మసక చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయ పిట్టల కూతలతో చెవులు గింగుర్లెత్తి పోతున్నాయి.

ముష్టివాడు తనని చూచివుండడు. వాడెటో వెళ్ళిపోయి వుంటాడ ఇక తాను తన యావచ్ఛక్తినీ ఉపయోగించి గట్టునపడాలి. రాయప్ప పైకెక్క డానికి ప్రయత్నించాడు. ప్రయత్నం ఫలించలేదు. చేతులకు పట్టు దొరకడ లేదు. రాతిగోడలమీద చేతులు, కాళ్ళు జారిపోతున్నాయి. చేతికందిన మే ప్రతి అంగుళాన్ని తడిమి, పట్టు దొరకక—దొరికినా పైకెగబ్రాకలేక-రాయప్ దిగులు పడిపోయాడు. ఈ శ్రమలో అతని ఒంటినొప్పులు కూడా యినుమ డించాయి.

ఆశ నిరాశ చేసుకుని, ఇరుసు విరిగిపోయిన బండిలా కూర్చుండి పోయాడు రాయప్ప.

చీకట్లు క్రమ్ముకున్నాయి. ఈ గోతిలోనుండి బయటపడటం యిక తన శక్తికి మించిన పని. ఆ పని ఎవరైనా వచ్చి చేయాలి. తానిక్కడున్న సంగతి ఎవరికి తెలుసు? ఇక్కడినుండి తాను కేక పెట్టాలి. ఈ చీకటిలో ఈ గుట్టమీద ఎవరుంటారు? ఒకవేళ ఆ పాడుబడిన గుడివద్ద ముష్టివాడున్నాడేమో?

రాయప్ప కేక పెట్టలేదు. అవనత శిరస్కుడై కూర్చున్నాడు. తెల్లవారాక, మేకలకాపరులో, కట్టె లేరుకునేవాళ్లో—యిలా ఈ గుట్టమీదికి రాకపోరు. అంతవరకూ తనకీ దురవస్థ తప్పదు. దొనలో శిలా తల్పంమీద శయనావస్థలోకి వాలిపోయాడతను. ఆకలి—సమస్యగా పరిణమించి అతన్ని పీడించసాగింది. తాను ఏనాడూ నిరాహారంగా వుండలేదు.

గంటలు గడిచిపోతున్నాయి. దొనలో కటిక చీకటి తనకు తోడైంది. తనలో మిగిలివున్న ఆశలా మిణుకుమిణుకుమంటూ ఆకాశంలో ఒక్క నక్షత్రం మాత్రం కనిపిస్తూంది. అతన్ని పీడిస్తూన్నవి ఒకటిగాదు. ఆకలి పేగుల్ని కాల్చివేస్తూంది. గాయాలు శరీరాన్ని బాధిస్తున్నాయి. తన కిక విముక్తి లేదేమోనన్న నిరాశాభావం హృదయాన్ని కృంగదీస్తున్నది. ఏవేవో అనుమానాలు, భయాలు మనస్సులో ముప్పిరి గొంటున్నాయి.

నడిరేయివరకు అతనికి నిద్రలేదు. ఆ తరువాత అది—వర్షా రాత్రిలో విద్యుద్దీపాల్లా రాకపోకలు జరిపింది....వాడు వచ్చాడు! దొనలోకి తొంగి చూశాడు! రాళ్ళు దొర్లిస్తున్నాడు! తట్టలతో మట్టిత్రవ్వి పోస్తున్నాడు! తాను సజీవంగా సమాధై పోతున్నాడు!...రాయప్ప కెవ్వుమన్నాడు. ముష్టివాడూ లేడు, మట్టి గడ్డలూ లేవు. గాలికి కొన్ని ఎండుటాకులు కొట్టుకొచ్చి తనమీద పడ్డాయి.

చీకటి కౌగిట్లో కూర్చున్న రాయప్ప మసక వెలుగుల్ని చూశాడు. పిట్టల కూతలు విన్నాడు. తెల్లవారడం కూడా చూశాడు. ఎవరో తనకోసం

రాబోతున్నట్లు, వారికోసమే తాను ఎదురు చూస్తున్నట్లు మాటిమాటికి తల పైకెత్తి చూడసాగాడు. ఎవరూ రాలేదు. మనుషుల అలికిడైనా వినిపిస్తుందేమోనని చెవులు రిక్కించి విన్నాడు. అతని చెవులు అప్పటికే పనిచేయడం మానివేశాయి. పైకి ప్రాకటానికి మరోసారి ప్రయత్నం చేసి విఫలుడై, కుప్పకూలి పోయాడు.

ప్రొద్దు పైకెక్కుతూన్న కొద్దీ, అతని నాలుక దాహంతో పిడుచ గట్టుకు పోతోంది. ఆకలితో కడుపు మాడిపోతున్నది. చూపు మందగించి పోతున్నది. ఈ ఆకలి మంటను మించిన యాతన మరొకటి లేదు!....ఏమైనా కానీగాక!...ముష్టివాడు వచ్చినా రానీగాక!....రాయప్ప బిగ్గరగా కేకలు వేయడం ప్రారంభించాడు, ఆ కేకలు ప్రపంచమంతటా వినబడి వుంటాయను కున్నాడతను.

రాయప్ప అలసిపోయాడు. విసిగిపోయాడు. కడుపులో కాళ్ళు పెట్టుకుని పడుకున్నాడు. ఈ పొట్టకోసం అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకున్న తాను ఆఖరికి గోతిలో పడిపోయాడు. తనకు కావలసింది గ్రుక్కెడు నీరు, పిడికెడు అన్నం.

అతడి కళ్ళు మూసుకుపోయాయి.

* * *

గుట్టమీద గోతిలో రాయప్ప కేకలు పెడుతూన్న సమయంలో— ముష్టివాడు చట్టి చేతబట్టుకుని పురవీధుల్లో నడయాడుతున్నాడు.

వాడు ఆ ఊరిలో భిక్షాటనం ప్రారంభించి యింకా మూడు నెలలు పూర్తి కాలేదు. వాడికి ఒక్క పూటైనా అన్నం పెట్టని ఇల్లు ఆ ఊళ్లో ఒక్కటే వుంది. ఎప్పుడూ వాలుకుర్చీకి అతుక్కుని కూర్చునే ఆ పుణ్యాత్ముడికి ముష్టివాళ్ళను తిట్టి తరమడమే ఉద్యోగంలా గుంది! దేవుణ్ణి వాడు కోరుకునేదొక్కటే! మరుజన్మలో తాను ఆ వాలు కుర్చీలో కూర్చోవాలనీ అతనికింత ముష్టి వెయ్యాలనీ!

ఆ యింట్లో అన్నం పెట్టించుకోలేక విసిగిపోయాడు వాడు. ప్రతిసారీ లేదనిపించుకోవడం, తిట్లు తినడం—వాడికి నామోషిగా అనిపించింది. ఇక ఆయింటి ముందర నిలబడ కూడదనుకున్నాడు.

సూర్యుడు నడినెత్తిన ప్రకాశిస్తూండగా—ఆ యింటిని సమీపించాడు వాడు. అక్కడ ఆగకూడదనుకున్నాడు. ముందుకు వెళ్ళిపోతూ ప్రక్కకు తిరిగి చూశాడు. ఆశ్చర్యం! వాలుకుర్చీ అయితే వుందిగానీ, అందులో రాయప్పగారు లేరు! వాడిలో ఆశ మోసులెత్తింది. ఈ ఇంటి కూడు తినే ప్రాప్తం తనకు వుండేమో!

'పట్టెడన్నం పెట్టు తల్లీ!'

వసారాలోనే స్తంభానికానుకుని విషాద వదనంతో నిలుచున్న ఆ ఇంటి ఇల్లాలు ఆ కేకకు తలెత్తి చూచింది. ఒక్కసారి దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి, ఇంట్లోకి వెళ్ళి, కొంత అన్నమూ, కూరా తెచ్చి వాడి చట్టిలో వేసింది.

వాడు కుతూహలాన్ని అణచుకోలేక 'అయ్యగోరెక్కడమ్మా?' అని అడిగాడు, యుగయుగాల బంధువులా.

'ఏమో నాయనా! నిన్న సాయంకాలం వెళ్ళారు. ఊళ్ళో ఎవరింట్లోనూ లేరు....ఎక్కడికెళ్ళారో ఏమో?....'

వాడు ఏమో చెప్పబోతున్నట్లు నోరు తెరిచాడు. అయితే ఏమీ చెప్ప లేదు... ఆయన నిన్న సాయంకాలం గుట్టమీద తనకు కనిపించాడు. ఎలా కనిపించాడో అలాగే మాయమైపోయాడు. ఇంటికి రాకపోతే—ఊళ్ళో ఎవరింట్లోనూ లేకపోతే—మరెక్కడుండాలి?

ముష్టివాడు గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు.

* * *

ముఖంమీద చిలకరింపబడిన నీటి చల్లదనానికి గోతిలోని రాయప్ప మెల్లగా కదిలాడు. అతని పెదవులు అస్పష్టంగా కదిలాయి. నీళ్ళముంత అతని పెదవుల్ని స్పృశించింది. రాయప్ప గుటగుటా నీళ్ళు త్రాగాడు. మెల్లగా లేచి కూర్చున్నాడు. అతని కళ్ళకు మసకమసకగా అన్నం కనిపించింది. గబుక్కున చట్టి చేతికందుకుని, ఆనందంతో పిచ్చివాడిలా నవ్వుకున్నాడు. అవురావురుమంటూ అన్నం నోట కుక్కుకున్నాడు. రెండు

ముద్దలు దిగమ్రింగిన తరువాత గంభీరంగా చుట్టూ చూశాడు. ఊహించని దేదో జరిగిపోయినంత విస్మయంతో విశ్చేష్టుడైపోయాడు.

ఎవరు ?

ఎవరది ?

నిలువునా కాలిపోయిన చింత మొద్దులా వున్న ఆరడుగుల విగ్రహమూ, పిష్టిబొమ్మను తలపింపజేసే తెల్లగుమ్మడికాయంత తల, గాజు గోళాలవంటి ఏడిగుడ్లు, ముంతమామిడి కాయలాంటి ముక్కు, లావుపాటి పెదవులమీద భయంకరమైన పిచ్చినవ్వు....

రాయప్ప కళ్లు భీతితో సంచరించాయి. పెదవులు వణికాయి.

హడలెత్తించే పిచ్చినవ్వులతో తన ప్రక్కనే కూర్చునివున్న ముష్టి వాడు బిడ్డను బుజ్జగించే పిశాచంలా పెదవి విప్పాడు.

'తినండయ్యగోరూ! ముష్టోణ్ణి సూస్తే, ముష్టికాయ తిన్నట్టుందా? దేముడు చేసిన ముష్టోణ్ణి కాదు బాబూ నేను. మణిసిజేసిన ముష్టోణ్ణి! . కడుపుమీద కొట్టినోళ్ళు మణుసులే!....కట్టుకున్న ఆడది మట్టిలో గలిసి పోయింది....కడుపున బుట్టినోళ్లు కడుపు సేతబట్టుకుని కాకుల్లా సెదిరిపోయి నారు. మిగిలింది నేను. మారాజుకైనా, ముష్టోడికైనా జానెడు పొట్టే గదా బాబూ! జానెడు పొట్టకు పట్టెడు మెతుకులు సాలు! ఈ పట్టెడు మెతుకులకోసరం నేను—ముష్టెత్తుకుంటున్నానుగానీ, యింకే పాపమూ సెయ్యలేదే!....'

ముష్టివాడి కళ్ళలో కన్నీళ్ళు!

'తినండయ్యగోరూ? అట్ల జూస్తారేం నా వంక? నన్ను మీరెరగ రండి. మీరు మాత్రం నాకెరికే! ఇరవయ్యేండ్లుగా నేన్నమ్ముకున్న రెండెకరాల పోరంబోకును—లంచం తీసుకుని—మా వూళ్లో మోతుబరి కంజేసింది మీరే కదా! మణిసి తినేది మెరుగు బంగారం కాదు బాబూ! పట్టెడు మెతుకులే! తినండయ్యగోరూ, తినండి!'

రాయప్ప కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి.

★